

Stad Gods

Inspiratie van de Augustinessen van Sint-Monica

Vergaderen -
de kunst van het afstemmen

In dit nummer

- 3 Een goed begin - Mariella Oberndorff
- 4 Verloren tijd - het thema toegelicht
- 6 Democratie kost tijd - Yvonne Peyresaubes
- 8 Kloosterpost - nieuws uit eigen huis
- 10 In gesprek met *Yvonne Peyresaubes*
- Rachele van Andel
- 13 Met Augustinus mee - Ingrid van Neer-Bruggink
- 14 'Neem je bed op een loop' - Erik Borgman
- 17 Zing! - Marie Hansen-Couturier
- 18 ZinneBeeld - Marleen Hengelaar-Rookmaaker
- 20 Ondersteun het Jeannette Noëlhuis
- Keba
- 21 Kloostercolumn - Nadia Kroon
- 22 Gastenboek - Noortje
- 24 Op de koffie met *Agnes Wijbrands*
- Emma van der Sloot

Uitgever:

Zusters Augustinessen van Sint-Monica
Klooster Casella
Postadres: Waterstraat 2, 3511 BW Utrecht
Telefoon klooster Utrecht 030 - 2332541
E-mail administratie:
maandblad@zustersaugustinessen.nl
www.zustersaugustinessen.nl
www.casella.nl

Doel: Met Stad Gods willen wij mensen betrekken bij wat ons inspireert. Stad Gods wordt gelezen door mensen die ons een warm hart toedragen en/of belangstelling hebben voor de augustijnse spiritualiteit. Via Stad Gods zijn en blijven zij verbonden met ons en het gedachtegoed van onze gemeenschap.

Hoofd- en eindredactie:

Hoofdredactie: Marie Madeleine Maas
Eindredactie: Lieke Weima

Ontwerp en beeldredactie:

Tegenwind grafisch ontwerp bureau, Roelant Meijer

Opmaak en druk: Joh. Enschedé Amsterdam

Redactiesecretariaat: Evelien Ouwehand

Redactie: Rachele van Andel, Erik Borgman, Anne Nij Bijvank, Evelien Plaisier, Emma van der Sloot. Dank Chris van Wieren, die afscheid heeft genomen van de redactie

Aan dit nummer werkten mee: Marie Hansen-Couturier, Marleen Hengelaar-Rookmaaker, Keba, Nadia Kroon, Ingrid van Neer-Bruggink, Noortje, Mariella Oberndorff, Yvonne Peyresaubes, Agnes Wijbrands

Fotografie: Roelant Meijer (cover, p.3,4,10,14,17,21), Agnes Wijbrands (p.24)

Vriend worden en dit blad ontvangen?

Stad Gods verschijnt zes maal per jaar, in een oplage van 10.000 per editie. Vrienden van de zusters augustinessen die ondersteunen met minimaal €10,00 per jaar, ontvangen Stad Gods automatisch. Als u dit blad ook wilt gaan lezen, maak genoemd bedrag dan over op NL76 INGB 0003 8244 29 ten name van Administratie tijdschrift Stad Gods Utrecht, onder vermelding van 'Nieuwe lezer' en uw volledige adres.

Een goed begin

‘Besturen is niets anders dan met kracht en gemakkelijkerheid wel te doen.’

Ik was drie straten van ons klooster verwijderd, wilde even een frisse neus halen nadat we als kloosterbestuur net de hele morgen met elkaar vergaderd hadden. Daar stond ik oog in oog met deze tekst. Het besloeg een hele muur! Woorden van een voormalige burgemeester van Utrecht: Van Asch van Wijck.

Regelmatig maken wij in het klooster elkaar erop attent dat we niet efficiënt vergaderen. Toch gebeurt dit steeds weer. We vinden efficiëntie dus duidelijk niet het belangrijkste. Het gaat bij ons dan ook niet over ons werk, het gaat over ons leven! Over ons leven samen. Hoe kunnen we weldoen aan onze zusters? Hoe kunnen we weldoen aan iedereen die wij bij ons leven mogen betrekken? Hoe kunnen we weldoen aan jonge mensen die zich geraakt weten door de augustijnse spiritualiteit en dit willen uitdragen?

Vanwege de coronamaatregelen kunnen we niet anders dan moderne middelen gebruiken en het fenomeen videobellen deed ook bij ons zijn intrede voor vergaderingen met mensen van buiten onze kloosters. Voor ons was wel enige hulp van buitenaf nodig. Die kregen we dan ook van de jonge mensen waarmee we moesten vergaderen. Een nieuwe belevenis. Wél efficiënt, maar mijn voorkeur en ik denk wel die van velen met mij gaat toch uit naar de ontmoeting waarbij je elkaar in de ogen kunt kijken...

Mariella Oberndorff, algemeen overste

In verband met de verhoging van de portokosten verschijnt Stad Gods voortaan vijf in plaats van zes keer per jaar. Het eerstvolgende nummer verschijnt 23 oktober. We hopen van harte dat u ons blijft steunen!

Redactievergadering Stad Gods in coronatijd
Foto: Roelant Meijer

Ons dagelijks bestaan kent veel schijnbaar nutteloze momenten. We staan in de file, ruimen alweer de vaatwasser in of zitten bij een ellenlange werkbespreking. Tijd die we het liefst anders besteden. Of schuilt er levenskunst in deze verloren tijd? Helemaal niets doen, is dat ook een kunst?

Vergaderen - de kunst van het afstemmen

Wie kent niet de frustratie om een vergadering waarin iemand maar blijft praten over onderwerpen die niet op de agenda staan? Of de drang om de voorzittershamer te grijpen en nu echt eens spijkers met koppen te slaan? Nieuwe concepten om efficiënter, effectiever, en korter te vergaderen schieten als paddenstoelen uit de grond. Het is de vraag of daarmee alle ongeleide projectielen en zijsporen definitief verdwenen zijn. Maar dat hoeft niet erg te zijn. Is het niet juist aardig dat de agenda níet allesbepalend is, dat níet alles efficiënt gaat en dat níet iedereen zich precies aan het vergaderregiment houdt? Mag de vergadering een klein beetje langer duren, en is er ook schoonheid te vinden in dat koor van eigenwijze snuiters, herhalende mantra's en opgerakelde anekdotes? En misschien helpt het waarderen van elkaars eigen-zinnigheid zelfs nog wel bij het komen tot een compromis.

Democratie kost tijd

Yvonne Peyresaubes

Ons klooster Stad Gods in Hilversum, een aantal jaren geleden. Ik zie een paar zusters ernstig met elkaar in gesprek in de kleine ruimte voor de keuken. Niets bijzonders, maar als ik minstens een kwartier later weer langskom, staan ze er nog en steeds in gesprek. Aan mijn gezicht ziet Marie-Louise, het hoofd van de keuken, dat ik me daarover verwonder en ze zegt opgewekt: 'Ja, democratie kost tijd!' Tijd, dat is het eerste waar je aan denkt bij een vergadering. Hoeveel tijd zal het kosten? 'Kosten' - wat een woord! Maar nu haast en efficiëntie zo hoog worden gewaardeerd, is tijd een heel kostbaar goed geworden, waar je zuinig mee om moet gaan.

Consensus

Weer een vergadering in zicht, dat betekent: Tijd vrij maken. Afspreken hoe laat en waar je bij elkaar komt. En met wie. Dat laatste kan meteen een probleem zijn. Je ziet ze voor je: iemand die altijd in de contramine is, of iemand die nooit iets zegt (hoe kun je weten wat ze denkt) of iemand die probeert erachter te komen wat je graag wil horen.

Een vergadering is meestal bedoeld om over een bepaalde zaak tot consensus te

komen. 'Consensus', waarbij het voorzetsel 'con-' vertelt van een samenkomen, een beweging om elkaar te ontmoeten, om de verschillende meningen te vergelijken, om de punten onder ogen te zien die wel of juist niet samen te voegen zijn. Naar elkaar luisteren is het eerste vereiste. Misschien het moeilijkste. Je moet ook luisteren naar wat niet wordt gezegd, naar wat zich uit in een houding, in een blik van teleurstelling of van verzet. Dan vragen: 'Heb ik je goed begrepen?' of: 'Zeg het nog een keer'.

De gewoonste woorden hebben niet voor iedereen dezelfde betekenis

Naast kunnen luisteren moet je geduld kunnen hebben. Geduld in de zin van kunnen wachten en een zekere passiviteit, want dulden betekent ook verdragen. Wat is er nog meer nodig? De deugd van humor. Die helpt om jezelf en je overtuigingen niet al te serieus te nemen. En dat zal nodig zijn want bij consensus is het

Elk instrument mag de eigen stem laten horen

niet zo dat een van de partijen ‘het wint’ en gelijk krijgt. Iedereen moet bereid zijn iets toe te geven, de eigen zekerheden te nuanceren om met elkaar verder te komen.

Een wonder

Wonderlijk is het feit dat wij met elkaar kunnen praten. De gewoonste woorden hebben niet voor iedereen dezelfde betekenis, want iedereen heeft een eigen geschiedenis, eigen ervaringen en verwachtingen. Dat eist dat je af en toe van plaats moet veranderen om het gezichtspunt van een ander enigszins door te hebben. Belangrijk is dat elk lid van de vergadering ervaart dat hij of zij echt deelneemt aan de discussie, dat haar/zijn standpunt erkend wordt. Voordat een concert begint, wordt veel tijd besteed aan het afstemmen. Elk instrument mag de eigen stem laten horen, maar in verhouding tot een herkenningston.

In een discussie zal aandacht gegeven moeten worden aan de vraag: Waar gaat het eigenlijk om? Voor de keukenploeg in Hilversum, toen, het samenstellen van een feestmenu, denk ik.

Een andere keer zal het gaan om de diepste motivatie van ons leven als

religieuzen. Daarvoor moeten we een paar dagen uittrekken. En niet alleen de tijdgenoten laten spreken, maar ook aandacht opbrengen voor degenen die ons zijn voorgegaan, voor de getuigenissen die ons bereikt hebben in teksten, gedichten of preken.

In de Handelingen van de apostelen lezen wij over verschillende vergaderingen waar de eerste christenen proberen een weg uit te stippelen. Die beginnen met een gebed: een samenkomen van geesten en harten. Naar aanleiding van een belangrijke vraag: ‘Wat moeten wij van de broeders uit de heidenen eisen?’, lezen wij die wonderlijke woorden (Handelingen 19,28): ‘In overeenstemming met de Heilige Geest, hebben we besloten...’

Yvonne Peyresaubes is augustines van Sint Monica en woont in het klooster Monicahof te Someren. [Na 38 jaar heeft ze aangegeven graag te willen stoppen met Stad Gods. Dit is haar laatste bijdrage. Zie p. 10-12 voor een afscheidsinterview met haar. De redactie is haar enorm dankbaar voor haar jarenlange inzet!](#)

Kloosterpost

Samengesteld door Marie Madeleine Maas en Anne Nij Bijvank

Leven sterker dan de dood

Vanuit onze refter in Utrecht zien we elke dag het plantje op het dak van de overburen in de Waterstraat. Een bijzonder plantje, dat werkelijk alles overleeft: de zomer van een paar jaar geleden met maanden van grote droogte, een natte winter, vorst, storm. Door de maatregelen rond corona zijn we nu aan huis gebonden, met als gevolg dat je meer oog krijgt voor bepaalde kleine wonderdjes in je omgeving. Een van onze oudste zusters kijkt vanuit haar kamer op het dak met plantje en ze maakte het volgende gedichtje:

Vanuit mijn raam / Overdenking - gedachten / 'Wat moet komen - komt' / Onze dagen gaan voorbij zonder program / Ik word getroost door het gele bloempje op het dak - dat hoop geeft / dat het leven sterker is dan de dood.

Het plantje is, door alles heen, mooier dan ooit. Komen wij, komt de mensheid, ook mooier uit deze crisis? (ANB)

Onze kleine, grote wereld

Het is bijna niet te bevatten hoe in betrekkelijk korte tijd het leven in huis, in ons land, in onze wereld, in de greep van het virus is veranderd. Er zijn veel vragen, zorgen die je uit de slaap houden, vragen ook die velen aanzetten tot creatief en krachtig optreden. We zien het om ons heen: kinderen die tekeningen brengen 'om de zusters op te vrolijken', de bemoedigende mails en kaarten, gedichten, bloemen die zomaar worden afgegeven. De zusters in Someren kregen een mooie placemat met eigen foto's. En er zijn zo veel anderen die hun fantasie gebruiken en binnen de regels aanpassingen bedenken om weer te kunnen opstarten. (ANB)

Van gast-vrij naar gastvrij

'15 maart' staat er op ons bord in de gang. Die dag vertrokken de laatste gasten. We kwamen bij Casella, zoals zovelen, in een voor ons onbekende wereld terecht. Het was stil op het erf en leeg in het gastenverblijf.

Wat doe je dan? Grote beurten, alles eens goed nakijken. Het bleef stil. De lente was uitbundig, we werkten ook veel in de tuin. We voelden ons een beetje schuldig in ons 'paradijs'. Zoveel mensen moesten het met minder doen. Wel hebben heel veel mensen genoten van het labyrint, stilte-huisje en het gebedsbos, dat was goed om te zien!

Driemaal per dag luidden we de klok en ging het Taizélampje aan voor al die mensen die leden onder deze lockdown. Kloosterlingen bidden voor en namens de wereld, dat voelden we nu extra als onze taak. We zijn het met meer ijver en toelag gaan doen dan voor die tijd.

Ondertussen hopen we dat we nu weer stap voor stap gastvrij mogen zijn... (MM)

Margriet Wareman

's Gravenhage 27 augustus 1929

Budel 8 april 2020

'De Heer is mijn licht en mijn heil: wie zou ik dan vrezen.' Het beginvers van psalm 27 was heel dierbaar voor Bep Wareman, zuster Margriet. Het is een psalm over dapperheid, eigenzinnigheid, over doorzetten. Margriet was heel dankbaar dat ze in het klooster de opdracht kreeg theologie te gaan studeren. Haar kennis deelde ze graag met ons zusters. Misschien nog liever gaf ze les aan de kinderen van de mytylschool. Die kinderen verwonderden haar door hun openheid en vroege wijsheid. Daarnaast hield Margriet ook van de duidelijke zekerheid van cijfers. Daardoor was ze jarenlang een welkome assistentie voor de econoom. Haar laatste jaren bracht zij door in een zorgcentrum vanwege toenemende demencie. Ze voelde zelf dat zij achteruitging en had op kleine briefjes wat aanwijzingen geschreven voor haar begrafenis en avondwake. Op een van die briefjes stond: 'Als jullie het anders willen, ook goed. Ik wil het jullie niet lastig maken...' Ach, lieve Margriet, door het corona-virus ging het heel anders dan dat wij het graag hadden willen doen. Jij bent hoe dan ook thuisgekomen - thuis in een grenzeloze liefde. Wij zijn dankbaar voor de mens die je was!

*Belijdenissen van
een zuster augustines*

In gesprek met Yvonne Peyresaubes

Rachelle van Andel

Foto (door het raam): Roelant Meijer

Aan de hand van citaten van Augustinus gaat Stad Gods het gesprek aan met mensen uit de kring rondom de zusters. We vragen daarbij om een reactie op de citaten. Het resultaat is meer een gesprek dan een interview, een gesprek zelfs dat een persoonlijke belijdenis mag worden. Deze keer: zuster Yvonne Peyresaubes. Zij woont in Someren en heeft lange tijd geschreven voor Stad Gods. In deze editie vindt u haar laatste bijdrage, daarom nu ook een interview met haar.

Citaat 1:

**Wie de last van ziekte heeft onder-
vonden, beseft de vreugde van gezond-
heid duidelijker**

‘We zitten hier goed in een heel vriendelijk huis. We ontmoeten bijna niemand, want vanwege corona mag niemand op dit moment naar binnen komen. Nu alle officiële liturgieën weggefallen zijn, ontdekken we dat we zo heel dicht bij de woorden van Jezus staan. Het lijkt op Casella: een viering met elkaar en met weinig, vrede hebben met bijna niks én met vertrouwen: de Heer is in ons midden. We zijn nu met een groep van negen met stemmen die steeds meer uitvallen, bibberen en zakken. Ik moet er af en toe om

lachen, ik hoor het heel scherp als het niet zuiver is, maar wij geven het niet op.’

Citaat 2:

**God neigt zijn oor niet tot de rijke,
Hij neigt het tot de arme, tot hem/haar
die behoeftig is**

‘Om dit enigszins te begrijpen en te beamen moet je oud zijn, misschien zelfs heel oud. In het begin van je leven heb je waardering, zelfs bewondering nodig om wat zelfvertrouwen te krijgen. Door de blik van de anderen leer je wat je waard bent, of niet. Jezelf af en toe laten gelden is ook nodig om in de groep een plaats te krijgen.

Wat met de jaren verdwijnt, is de illusie dat je zelf de bron bent van wat je doet en presteert. Dat is ook goed! Want je prestaties stellen steeds minder voor. Je hoort nu bij degenen die de Bijbel ‘de armen’ noemt, die weten dat ze alles aan anderen, aan De Ander te danken hebben en dat die Ander geen prestaties verwacht om jou dan pas lief te hebben. Die liefde krijg je gratis, om niet.

Ik heb in mijn lange leven heel veel mensen ontmoet. Vaak heb ik me verwonderd om wat ze met weinig mogelijkheden pres-

teerden (al was het maar hun gezin bij elkaar houden!), om de eenvoudige moed waarmee ze hun leven vormgaven. Van die mensen heb ik veel geleerd. In feite: zonder de anderen ben je niets. Die anderen zijn niet alleen de mensen die je ontmoet, maar ook personen in boeken, verhalen die een deel van jezelf worden.

Een heel eenvoudige mevrouw maakte indruk op mij toen ik nog in het klooster aan de Waterstraat woonde. Haar man was gestorven toen de kinderen nog jong waren. Ook was het moeilijk om de kinderen allemaal op de rit te houden. Toen ik op een dag bij haar op bezoek was zei ze: 'Onze-Lieve-Heer' heeft ons niet in de steek gelaten'. Dat was niet een stukje vroomheid, het was echt, oprecht. Ik was verbaasd en vol verwondering. Zo'n simpel geloof, vanuit een diep vertrouwen dat je niet in de steek wordt gelaten.'

Citaat 3:

De Waarheid maakt zichzelf tot Weg om je niet te verliezen

'Ik was 22 toen ik intrad in het klooster. Mensen vonden mij jong, ik vond mezelf volwassen. Ik ben bij verschillende kloosters gaan kijken en keek altijd of er

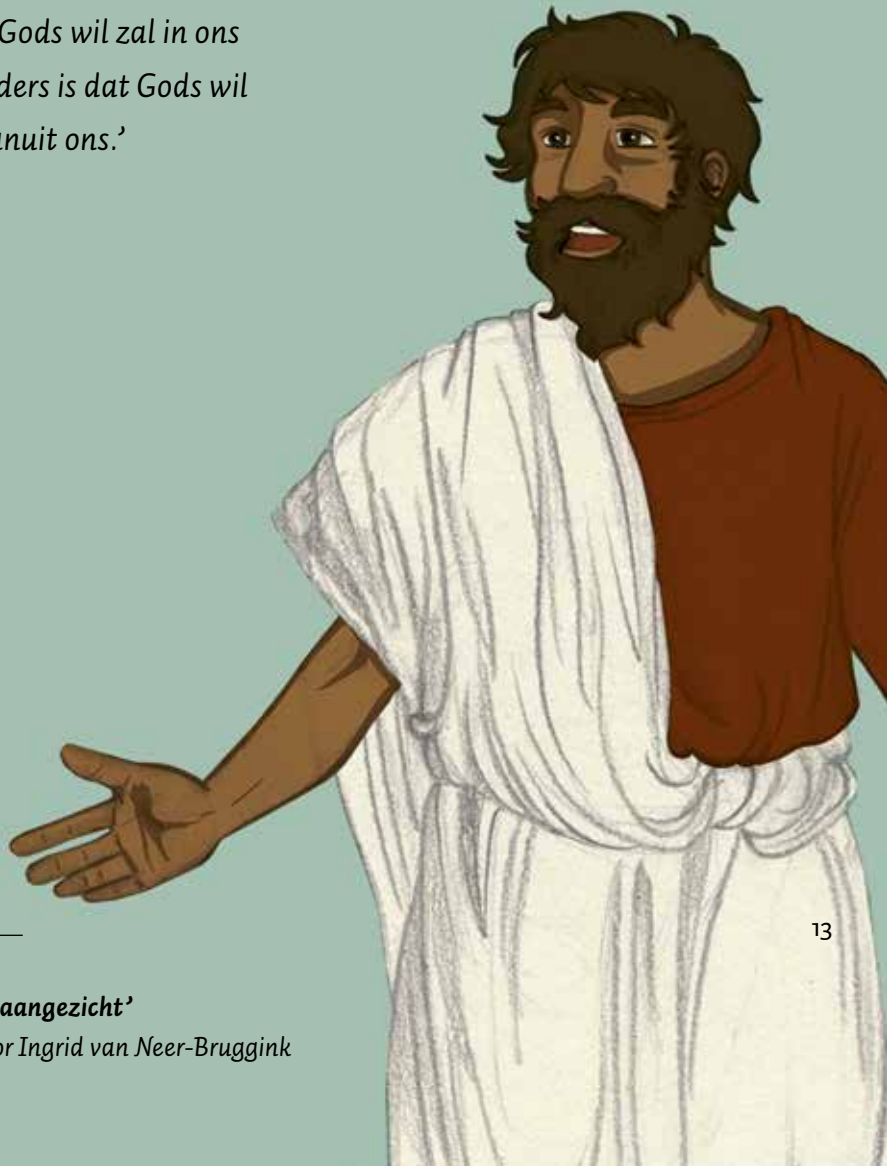
boeken waren. Ik ben in een gezin geboren waar je over de boeken struikelde, die waren overal, op tafels, stoelen, kozijnen zelfs. Als er in de kloosters waar ik kwam alleen maar vrome boeken waren, dan wist ik meteen: daar kan ik niet leven. Bij de augustinessen was de hele wereld aanwezig.

Als je daar bent waar je hoort te zijn en als je daar je aandacht op kunt richten, dan is het goed. Waarheid is niet een mening of een weten dat je kunt bewijzen, maar een persoon. Geen theorie, geen ideologie, maar iemand die zelf de boodschap is: Bemin elkander, zoals ik jullie heb liefgehad. Gewone goedheid is de weg.

Als je maar je ogen en oren open doet en met aandacht luistert, neem je altijd zaken waar die de moeite waard zijn. Het is altijd een kwestie van aandacht hebben voor alles wat op je afkomt, voor dat wat je niet zelf organiseert. Dat wat je wel zelf organiseert is weinig hoor... Het is belangrijk om aandacht te hebben voor dat wat op je weg komt, er komt nooit een einde aan. Zolang je loopt en leeft zal er altijd wat op je pad komen.'

Met Augustinus mee

'Uw wil geschiede op aarde zoals in de hemel' - we bidden hier niet voor Hem maar voor onszelf: dat zijn wil in ons mag geschieden en wij ons er niet tegen verzetten. Want, of je dat nu uitkomt of niet, Gods wil zal in ons geschieden. Iets anders is dat Gods wil moet geschieden vanuit ons.'

*Augustinus, preek 56,7
in 'Van aangezicht tot aangezicht'
Ingekort en bewerkt door Ingrid van Neer-Bruggink*

Huisraad (wekelijkse vergadering) met enkele van de zusters augustinessen in Utrecht: Stella van der Sneppen, Anne Nij Bijvank, Marie Henriëtte Meijerink en Renée van Dijck
Foto (is vanaf buiten gemaakt): Roelant Meijer

‘Neem je bed op en loop’ (Johannes 5,8)

Erik Borgman

Het is niet omdat ik op het moment van schrijven maar beperkt buiten kom. Het is ook niet omdat alle berichten over het Covid 19-virus mij bang zouden maken. Maar ik voel mij opgesloten doordat het nergens anders meer over lijkt te gaan. Alles en iedereen staat in hetzelfde perspectief. In andere omstandigheden verschillen onze perspectieven. Dat maakt dat we elkaar kunnen inspireren en uitdagen. We kunnen elkaars hersens stimuleren, zodat er zelfs een heuse ‘brainstorm’ kan ontstaan. Maar áls we nu al kunnen samenkomen, dan komt het hooguit tot een zacht briesje.

In het suizen van een zachte bries

We weten gelukkig uit de Bijbel dat God zich kan verbergen in ‘het suizen van een zachte bries’ (1 Koningen 19,12). Zelfs meer dan in ‘een hevige wind’ die ‘heel het huis’ vult (vgl. Handelingen 2,2). Misschien moeten we in de corona-pandemie wel leren God te horen in het suizen van de zachte bries. De bries van de leegte en de eenzaamheid, van de vermoeidheid en de groeiende moedeloosheid.

In sommige kerken hangt een gekruisigde Christus zonder armen. Het beeld verkondigt dat wij als zijn volgelingen nu

zijn handen zijn. Zo kunnen wij in elkaar Christus zien. Maar kunnen we Christus ook zien als we elkaar niet zien? Of als we elkaar alleen zien via de computer of de smartphone?

Zondig niet meer

In het Johannesevangelie vraagt Jezus aan een man die al achtendertig jaar verlamd is of hij gezond wil worden. De man legt uit dat dit er voor hem niet inzit. Met talloze anderen ligt hij in de zuilengalerij

Er komt iemand naar hem toe die het onmogelijke voor hem doet

van een badinrichting in Jeruzalem, waarvan gezegd wordt dat van tijd tot tijd een engel het water in beweging brengt. Wie dan het eerst het water in gaat, wordt genezen. De verlamde heeft niemand om hem bij het water te brengen (Johannes 5,7). Jezus zegt hem zijn bed op te nemen en te gaan lopen. Op hetzelfde moment kan en doet hij dat ook. Hij dacht het onmogelijke te moeten doen, maar

Het belangrijkste blijkt dat we de weg gezamenlijk zoeken, vinden en gaan

er komt iemand naar hem toe die het onmogelijke voor hem doet.

Tijdens de pandemie kunnen we niet eens doen wat onder normale omstandigheden gewoon mogelijk is. Dit blijkt niet meteen het einde van de wereld. Misschien gaan we ons nu ook realiseren dat we het onmogelijke al helemaal niet hoeven te doen. Dan kunnen we misschien op een nieuwe manier aangesproken worden en worden onverwachte dingen op onverwachte manieren mogelijk.

Dat kan gedoe opleveren. De man die dankzij Jezus weer loopt, draagt zijn bed. De Jeruzalemmers zeggen niet: geweldig, na 38 jaar! Zij wijzen hem er fijntjes op dat hij op sabbat geen lasten mag dragen. Bijbels gesproken is de sabbat de dag dat mensen, na zes dagen te hebben bijgedragen aan het in stand houden en herstellen van de wereld, mogen ervaren dat de wereld een mateloos en onverdiend geschenk is. Zij dient en draagt en voedt en beschermt ons. Via haar draagt Gods voortgaande scheppingskracht ons werken en ons rusten. Aan de opper-

vlakte schendt de genezen verlamde het sabbatsgebod. Maar uiteindelijk is wat er gebeurt er de vervulling van. Er is een zware last van hem afgenomen.

Jezus waarschuwt hem niet opnieuw lasten op te nemen: zondig niet meer (Johannes 5,14). Door wat we menen te moeten doen en zijn, gaan we onder zware lasten gebukt. Dat is zonde!

We weten nu dat we efficiënt kunnen overleggen via Zoom, Skype of FaceTime. Maar elkaars nabijheid ervaren we dan niet. Het missen hiervan zou ertoe kunnen leiden dat we ons overleg niet meer voeren alsof het alleen gaat om de agenda en de besluiten. Het belangrijkste blijkt dat we de weg gezamenlijk zoeken, vinden en gaan. Laten we ons daarop dan toeleggen.

Erik Borgman is lekendominicaan en hoogleraar theologie. Hij is sinds 1999 vaste medewerker van Stad Gods.

Zing!

Marie Hansen-Couturier

Ongestraft mag liefde bloeien

On - ge - straf - t mag lief - de bloei - en,
vrij - uit zoe - ken naar de zon.
Lief - des loop ver - draagt geen boei - en:
laat haar stro - men als een bron!
Laat de lief - de maar ge - beu - ren
als een won - der van het licht,
als een re - gen - boog vol kleu - ren
door de he - mel zelf ge - sicut.

Tekst: Sytze de Vries, melodie: John Stainer (Love Divine) / William Rowlands (Blaenwern)

Een keer per jaar hangt in onze Janskerk (Utrecht) een gigantische regenboogvlag vlak onder de gewelven boven de hoofden van wie in de kerk zitten. De zon schijnt er dwars doorheen en zittend onder deze lichtende kleur-explosie kan ik niet anders dan mij gezegend voelen. Gezegend dat ik woon in een land waar ik met mijn vrouw mocht trouwen, gezegend met een kerk-gemeenschap waar we meer dan welkom zijn. Voor zoveel anderen geldt dit niet. Voor hen, wereldwijd, zing ik bij deze Roze Viering uit volle borst mee: 'Liefdes loop verdraagt geen boeien: laat haar stromen als een bron!'

Marie Hansen-Couturier woont in Utrecht, gaat graag als gastvoorganger voor in kerkdiensten en werkt als promovenda systematische theologie aan de Protestantse Theologische Universiteit. Ze is regelmatig bij Casella te gast geweest.

ZinneBeeld

Tekst: Marleen Hengelaar-Rookmaaker

Beeld: Stephanie Pogue

Daar zit hij dan. In zijn eentje opgesloten in de buik van een groot griezelig zeebeest. Deze prachtige kleurenets van de zwarte Amerikaanse kunstenaar Stephanie Pogue geeft Jona's angst en schrik treffend weer. Drie dagen en drie nachten, staat in de bijbeltekst, is Jona in de greep van zijn innerlijke chaos. Angst, paniek, eenzaamheid en claustrofobie overspoelen hem. Alles in hem verzet zich tegen zijn onverwachtse situatie, net zoals wij in crisistijd blind om ons heen grijpen naar informatieoverdaad en de digitale overkill. En dan, pas dan, begint hij te bidden. Eindelijk richt hij zich tot het juiste adres, legt hij zijn wanhoop bij God neer, hervindt zijn vertrouwen en komt tot rust. Zie de mens. En zie onze God, die weergegeven als de zon (linksonder) niet van zijn zij is geweken.

Marleen Hengelaar-Rookmaaker is hoofdredacteur van www.artway.eu, een informatieve en educatieve website over kunst en geloof. Ze studeerde muziekwetenschap en kunstgeschiedenis en schrijft over muziek, kunst en liturgie.

Een thuis voor Keba

‘Ik ben Keba uit een geslacht van vissers. Sinds mijn twaalfde ging ik ook de oceaan op: navigeren, netten boeten, samenwerken. Maar de Senegalese machthebbers verkochten de visrechten aan buitenlanders die met grote schepen de zee leeg vissen. Wij hebben geprotesteerd, maar we hebben verloren. Bij de protesten ben ik zo hard geslagen dat mijn nieren beschadigd zijn. Ik moest mijn heil elders zoeken. In Europa voelde ik me beroerd en werd met spoed geopereerd.

Als ik papieren krijg, dan wil ik met Nederlandse artsen overleggen of ik met mijn nieren en de matige gezondheidszorg in Afrika toch in Senegal kan leven. Ik wil mij het liefst daar inzetten voor de vissen en de vissers. Anders wil ik hier op een vissersboot gaan werken. Voor nu ben ik dankbaar dat ik leef en dat het Noëlhuis er is. Hier kun je weer mens zijn, kun je je hersens tot rust laten komen en je leven overdenken. Ik help graag mee in de Noëlhuistuin.’

Het Jeannette Noëlhuis is een leefgemeenschap in Amsterdam Zuidoost, waarin zowel mensen met als mensen zonder papieren wonen. Hun levensstijl is gebaseerd op eenvoud, gastvrijheid, gebed en directe actie voor een betere samenleving. De zusters hebben al vanaf het ontstaan van het huis grote sympathie voor hun werk. Dit jaar ondersteunen we hen met de giften van Stad Gods, voor basale behoeften van tuinmateriaal tot shampoo. Zo kan de leefgemeenschap gastvrijheid blijven bieden aan wie geen ander toevluchtsoord heeft.

Mijn kloosterwereld

Jezus bracht eens veertig dagen in de woestijn door. In de stilte, de eenzaamheid, de eenvoud en de wifi-loosheid. Dit deed Hij voordat Hij een nieuwe fase van zijn leven begon. Voordat Hij datgene ging doen dat ten diepste bij Hem hoort. Nu vertoont Jezus wel vaker neigingen tot wijsheid. Dus ik dacht: laat ik dat ook eens een beetje nabootsen. Al doe ik het wel met wifi, want ik ben geen God. Omgerekend is het dan ook maar goed dat mijn woestijnperiode in plaats van veertig dagen drie maanden beslaat. Dat is de periode sinds het diaconale inloophuis, dat ik net heb opgezet, dicht moest vanwege je-weet-wel. Ik gebruik nu mijn tijd om zoveel mogelijk alleen te zijn (niet zo moeilijk), te wandelen, te mediteren, te bidden, te studeren en te schrijven. Ik merk dat je zo echt de diepte kunt ingaan. Kunt uitzuiveren wie je bent en waar je naar verlangt. Alleen de duivel op 't eind van het verhaal heb ik afgezegd. Want, nee, dank je hartelijk.

Mijn weg verheldert zich stap voor stap. Diverse kloosters doemen op aan de horizon als mogelijke nieuwe havens om aan te meren. Het verlangen zuivert zich uit.

Als kompas op mijn weg, eindig ik ieder ochtendgebed met een intentie. In deze laatste column zijn dit de woorden die ik graag tot slot met je deel: 'Ik sta open voor Gods leiding. Ik stroom vol met Gods liefde. Ik doe Gods liefde uitvloeien naar alles wat leeft.'

Daar gaat het om. Vaarwel en Gods zegen!

Nadia Kroon was aspirant-zuster bij klooster Casella en werkt als coördinator in een diaconaal inloophuis. Op haar website www.kloosterwereld.nl schrijft en vlogt ze over kloosterspiritualiteit. In Stad Gods vertelt ze over haar leven bij en na Casella.

Gasten doen verslag van hun
verblijf in het gastenverblijf
van Casella. Deze keer:
Noortje

Gastenboek

Dag 1

De bus stopt en ik voel opluchting; ik ben er. Ik wandel over de oprijlaan en voel mijn pas vertragen. De komende dagen hoef ik helemaal niks, wat een heerlijk idee. Ik ben mijn leven aan het opbouwen na een intensieve burn-out periode. Regelmatig afstand nemen van mijn dagelijkse leven helpt me om te zien of ik nog op het juiste spoor zit.

Aangekomen blijken er andere gasten te zijn waarvan enkelen elkaar al kennen. Ik voel wat onzekerheid bij de eerste ontmoetingen. 's Avonds geniet ik van de combinatie van een warm, knetterend kampvuur en de nadere kennismaking. De gemoedelijke sfeer die er heerst haalt oude herinneringen naar boven aan schoolkampen van vroeger. Zouden ze hier ook marshmallows hebben?

Dag 2

Mijn eerste nacht verloopt wat onrustig. Als de wekker om zeven uur gaat, overweeg ik even om te blijven liggen, maar sta toch op om de viering bij te kunnen wonen.

De vieringen zijn voor mij een inspiratiebron. Het geloof is nog maar net in mijn leven gekomen en ik geniet van dat wat ik ontdek, lees, hoor en meezing. Sommige liederen gaan echter mijn pet (en talenkennis) te boven. Zo moet ik op het meerstemmig in het Spaans zingen nog even oefenen. Maar de woorden en de aandacht waarmee de vieringen worden gehouden raken me. Eenzaamheid maakt plaats voor verbondenheid, omdat ik lees over universele twijfels, gevoelens en levensvragen. Ik beseft dat wat er in mij omgaat, herkenbaar zal zijn voor anderen. En dat wat in anderen omgaat, herkenbaar is voor mij.

Terug op mijn kamer vind ik een dagboek met uitspraken van Augustinus. Ik lees:

‘Waar het in het leven feitelijk om draait, is het helen van het oog van het hart waardoor God te zien is’. Wat een prachtige tekst. Al die maatschappelijke, wereldse, uiterlijkheden blijken slechts bijzaak te zijn. Gedurende een paar jaar heb ik gedacht dat het helemaal mis liep in mijn leven. Maar bij nader inzien denk ik daar anders over. Het blijkt een verkapte vraag van God om het oog van mijn hart te helen.

Dag 3

Ik heb lekker geslapen, maar kan gedurende de ochtend mijn draai moeilijk vinden. Het regent buiten en het is zoeken in de fysieke ruimte die ik deel met de anderen. In het dagelijks leven zijn praatjes die je maakt met mensen vaak oppervlakkig. Hier gaat het anders. Al snel weet je een heleboel persoonlijke dingen van iemand terwijl je zijn of haar achternaam of woonplaats niet eens kent. Maar zoals altijd met nieuwe mensen is het een beetje aftasten. Want wanneer is eigenlijk precies het moment dat je diepgaander onderwerpen aansnijdt? En toon je je emoties bij deze onbekende persoon of hou je ze in? Om nog maar niet te spreken over ergernissen, spreek je deze uit of niet? Ik hink op twee gedachten. Mogelijk zie ik diegene nooit meer, dus laat maar

zitten. Aan de andere kant, we delen wel samen een ruimte hier. Ik vind het een hele klus.

Dag 4

Nu ik vertraag en tot rust kom, voel ik hoe moe ik eigenlijk ben. Hoe intensief mijn dagelijkse, stadse leven is en wat het me een moeite kost om daar balans in te vinden.

Tijdens de lunch heb ik een mooi gesprek. Ik woon sinds kort helemaal op mezelf en geniet van de vrijheid en onafhankelijkheid die het geeft om geen woonruimte te hoeven delen. Anderen wonen al langer alleen en missen juist het contact met anderen omdat dat je ook scherp houdt. In het contact met anderen merk je wie je zelf bent en wat je patronen zijn.

Ik vind het jammer dat mijn dagen erop zitten, maar heb ook zin om weer naar huis te gaan. Thuis maar weer eens zien of ik een nieuwe balans kan vinden. Ik pak mijn spullen, neem afscheid en loop met een voldaan gevoel de oprijlaan weer op.

Op de koffie met Agnes Wijbrands

Emma van der Sloot

‘Na mijn havo-examen koos ik ervoor om het schakeljaar ‘Geef een jaar van je leven’ te doen bij de zusters augustinessen in Utrecht. In dit schakeljaar ondersteunde ik de zusters bij hun dagelijkse bezigheden. Zo zat ik achter de receptie, deed ik huishoudelijk werk en hielp ik bij de sociale hulpverlening. Ik vond het schakeljaar zo inspirerend dat ik besloot om het met een tweede jaar te verlengen. Ditmaal bij de zusters in Maastricht. Toen deze periode afgelopen was, hebben de zusters en ik af en aan contact gehouden. Zes jaar geleden is dit contact weer toegenomen en ben ik vrijwilliger geworden.

Als vrijwilliger repareer en controleer ik de fietsen en rollators van de zusters uit Utrecht. Daarnaast help ik graag met klus- en sjouwwerk. Het is altijd gezellig en ontspannen als ik bij de zusters kom. Als je bij ze binnenstapt ben je gelijk welkom en krijg je een gevoel van acceptatie. De zusters vormen voor mij een oase van rust. Bij een bezoek krijg je een warme deken van liefde om je heen.’

